

TÁBORTŰZ HOLDFOGYATKOZÁSNÁL; CSALFA SZERETŐ

Kispál Csilla

Tábortűz holdfogyatkozásnál

Úgy, ahogy
egy film szakad,
rám zuhan
az alkonyat.

Szúnyogoktól zsong a lég.
Egyedül vagyok.
Ezüstös fényt sírnak rám
az árva csillagok.

Holdtalan a haldoklás.
Szigorú az éj.
Most minden csak Érted kiált,
mert kell, hogy élj,
 hogy élj,
 létezzél!

Sötétbordó lángok,
sárga tincsecskék
szórják a szikrát,
a drága kincset szét.

Nincs az éjszakában
egy tenyérnyi hely,
mit be nem világítasz
szereteteddel.

Csalfa szerető

Halandó testem,
régi kedvesem,
nem voltál igaz
hozzám sosem.

Szelet vetettem,
vihart arattam.
Veled mégis
a porhoz ragadtam.

Cicáztál velem,
csak hitegettél
s most elpecsételel téged
a súlyos tél.

A fekete földdel
nászágyra mész.
Menyasszonyi ruhád
a hófehér mész.

Mert rád hallgattam,
nem tudtam meg soha,
hogyan lehettél volna
a Lélek temploma.

Forrás: www.keresztenydalek.hu